

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **K. F.**

skazanego z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2017 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt XVI K [...],

postanowił

1. oddalić wniosek,

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego w kwocie 20 (dwadzieścia) zł obciążyć wnioskodawcę.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik skazanego K. F., wnosząc o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], wskazał na złożenie w tym postępowaniu nieprawdziwych zeznań przez świadka J. S., w których nie tylko zaprzeczyła swojemu udziałowi w popełnieniu przestępstwa przypisanego skazanemu, ale zataiła fakt podżegania go do popełnienia tego przestępstwa oraz odgrywania przez siebie kierowniczej roli w

jego wykonaniu. Podniósł następnie, że ujawnienie przez skazanego udziału J. S. w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa jest w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. ujawnieniem się po wydaniu orzeczenia faktu stanowiącego podstawę do zastosowania wobec K. F. nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek pełnomocnika skazanego jest bezzasadny.

Nie wdając się w szersze rozważania na temat niedostatków wniosku w zakresie jego staranności i precyzyjności, które choć nie utrudniają uchwycenia istoty skargi, to w piśmie procesowym sporządzanym przez profesjonalistę i kierowanym do Sądu Najwyższego nie powinny się zdarzać, stwierdzić trzeba, że od strony merytorycznej jest on pozbawiony jakiegokolwiek oparcia w obowiązujących przepisach prawa karnego – materialnego i procesowego.

W kontekście argumentacji przedstawianej we wniosku obrońcy skazanego, przypomnieć należy, iż postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) albo po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.) czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.).

W sprawie skazanego nie wystąpiła żadna z tych podstaw.

Po pierwsze, podnoszony przez wnioskodawcę fakt złożenia przez świadka J. S. fałszywych zeznań nie może – co oczywiste – stanowić podstawy wznowienia postępowania określonej w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Pomijając już przewidziany w art. 541 § 1 k.p.k. wymóg potwierdzenia zaistnienia takiego przestępstwa prawomocnym wyrokiem skazującym lub orzeczeniem stwierdzającym niemożność wydania wyroku skazującego z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., zauważyć trzeba, że już z samej treści wniosku wynika, iż złożenie fałszywych zeznań nie miało wpływu na treść orzeczenia. Fakty, które

według wnioskodawcy miała zataić J. S., nie podważały przecież popełnienia przez skazanego przypisanego mu przestępstwa.

Po drugie, powoływane przez wnioskodawcę okoliczności, o których skazany nie tylko miał wiedzieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, ale które również rozmyślnie zataił przed sądem, nie mogą być rozpatrywane w kategoriach nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz.1247) dotyczy tych dowodów i faktów, które do czasu prawomocnego zakończenia postępowania nie były znane nie tylko sądowi ale i stronom postępowania. Z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (k. 759) wynika ponadto, że analizując i oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia skazanego i zeznania J. S., Sąd Okręgowy miał w polu widzenia również wyniki badań daktyloskopijnych śladów linii papilarnych zabezpieczonych na słoikach z suszem marihuany, które jego zdaniem przeczyły twierdzeniom świadka, o braku wiedzy na temat styczności K. F. z zabezpieczonymi narkotykami.

Po trzecie, wbrew oczekiwaniom wnioskodawcy, w realiach sprawy skazanego nic nie wskazuje na wystąpienie przesłanek nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 k.k. Z dobrodziejstwa tego może bowiem skorzystać wyłącznie ten sprawca współdziałający w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, który ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Odwołując się zatem do treści art. 60 § 3 k.k. i jednolitego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98, OSNKW 1999/3-4/12; postanowienie z dnia 26 listopada 2008 r., III KO 54/08, LEX nr 471010; postanowienie z dnia 4 listopada 2010 r., V KK 121/10, LEX nr 653683) przypomnieć należy, iż podstawą wznowienia postępowania ze względu na potrzebę zastosowania wobec skazanego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie może być zmiana postawy procesowej skazanego, który dopiero na etapie postępowania wykonawczego decyduje się na ujawnienie

współdziałających z nim osób, lecz ustalenie w oparciu o nowe fakty lub dowody, że sąd orzekający w postępowaniu którego dotyczy wniosek, nie miał wiedzy o tym, że na etapie postępowania przygotowawczego skazany ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Oczywistym jest przy tym, że przepis art. 60 § 3 k.k. odnosi się do sprawcy współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z co najmniej dwoma osobami. Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodzi, o czym zresztą przekonuje treść samego wniosku.

Uwzględniając powyższe należało orzec jak na wstępie.